

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți
Always on My Mind

Jill Shalvis

Copyright © 2013 Jill Shalvis

Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,

New York, New York, SUA.

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Lira

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe

www.lira.ro/lirabooks.ro

Mereu în gândul meu

Jill Shalvis

Copyright © 2019 Grup Media Lira

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHALVIS, JILL

Mereu în gândul meu / Jill Shalvis;

trad.: Graal Soft - București: Lira, 2019

ISBN 978-606-33-4042-0

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS

Mereu în gândul meu

Traducere din limba engleză

Oana Barbu

LITERA®
2019

capitolul 1

A spune că a mers pentru clătite la Micul Dejun Caritabil al Pompierilor, organizat anual, ar fi fost ca și cum ar fi spus că urmărește meciul de baseball pentru joc – când toți știau că, de fapt, îl urmărea pentru băieții în pantaloni mulați.

De data aceasta însă, Leah Sullivan chiar avea poftă de clătite. De asemenea, își dorea ca bunica ei să trăiască veșnic, voia să fie pace în lume și, dacă tot își punea dorințe, n-ar fi deranjat-o ca anul acesta să și agațe ceva.

Dar avea să se gândească la toate astea într-o altă zi. Jumătatea lunii august părea ca o vară indiană în nord-vestul Pacificului. Dimineața era călduroasă, prevestind o zi caniculară, iar ea se îndrepta spre debarcaderul deja aglomerat. Oamenii din Lucky Harbor adorau reuniunile, și, dacă era la mijloc și mâncare – plus pompierii aceia drăguți –, ei bine, acesta ar fi un bonus.

Leah acceptă câteva clătite din partea lui Tim Denison, pompier la Stația 24. Era boboc, proaspăt absolvent al academiei și cu cel puțin cinci ani mai tânăr decât ea, dar asta nu-l împiedică să-i facă ochi dulci. Se lăsă atrasă de aspectul lui estival, de parcă ar fi fost un model care poza pentru Gap, și așteptă să simtă fluturi în stomac.

Nu simți.

Din motive necunoscute, punctele ei forte păreau să fie în vacanță – și se întâmpla asta de luni bune.

Bine, motivele nu erau chiar necunoscute. Însă nu voia să se gândească la asta, nu astăzi, așa că inspiră adânc și-și continuă drumul de-a lungul debarcaderului.

Fuseseră aranjate mese lungi, majoritatea fiind deja luate cu asalt de localnicii din Lucky Harbor care susțineau micul dejun anual al pompierilor. Prietena lui

Leah, Ali Winters, se lupta cu un munte de clătite, uitându-se la cât de mare era coada, de parcă se gândea să mai ia câteva.

Leah se așeză lângă ea.

- Deja mănânci cât pentru doi?

- Mușcă-ți limba! Ali o amenință cu furculița, privind-o mâniașă. Sunt cu Luke de numai două luni. Să rămân însărcinată nu este pe listă în viitorul apropiat. Contribui numai la sprijinirea comunității.

- Mâncând două sute de clătite?

- Hei, banii merg către azilul de bătrâni.

Briza sărată le ciufuli celor două părul, însă nu îndrăzni să deranjeze coafura femeii care stătea lângă Ali. Nimic nu o deranja pe Aubrey.

- Pariez că sexul se află, însă, pe lista ta, spuse Aubrey, intervenind în conversație.

Ali îi zâmbi discret. Aubrey o privi cu ochii mijiți.

- Te-aș putea urî din cauza aceluia zâmbet.

- Ar trebui să mă urâști.

- Atât de bun e Luke?

Ali oftă visătoare.

- Este *magic!*

- Magia este o iluzie.

Aubrey linse siropul de pe furculiță, reușind să arate în același timp sofisticată și grațioasă.

Când fuseseră eleve, Aubrey era tipa inabordabilă, mereu dură, iar Leah nu făcuse parte din grupul ei de prieteni. Nu că acum s-ar fi schimbat prea multe. Se privi și își supse burta.

- Când vine vorba despre Luke, nu este nimic iluzoriu, îi spuse Ali lui Aubrey. Este real 100%. Și este al meu.

- Ei bine, acum, ești răutăcioasă, sublinie Aubrey. Iar asta e aria mea de expertiză. Leah, care-i faza cu încălțările scumpe și tunsoarea ieftină?

Leah își atinse șuvițele castanii ondulate, iar Aubrey îi zâmbi lui Ali, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Vezi? Asta înseamnă să fii răutăcios...”

Banii lui Leah se duceau, în mare, pentru rambursarea creditului făcut pentru studii și pentru a-și întreține bunica, dar avea și ea un viciu. Bine, două, dar să fii dependent de Pinterest nu este, practic, un viciu. În schimb, dragostea ei pentru pantofi cu siguranță era. Își cumpăraseră perechea asta de sandale cu barete din piele de la Paris și considera că meritase pe deplin să mănânce numai mere și unt de arahide timp de o săptămână.

- Erau la reducere, spuse ea, lovindu-le ca și cum ar fi fost Dorothy în Oz. Sunt doar o replică, recunosc ea.

Aubrey oftă.

- Nu ar fi trebuit să spui ultima parte. Nu are nici un farmec să fii rea atunci când ești drăguță.

- Dar sunt drăguță, spuse Leah.

- Știu, zise Aubrey. Și depun eforturi să te plac și așa.

Cele trei erau un trio neobișnuit, locuind într-o clădire drăguță, excentrică, în stil victorian, în centrul orașului Lucky Harbor. Clădirea era veche de când lumea, deținută în prezent de un unchi al lui Aubrey și împărțită în trei magazine: florăria lui Ali, patiseria bunicii lui Leah și o librărie neglijată despre care Aubrey tot vorbea de când slujba ei la primărie începuse să scârțâie, cu câteva săptămâni în urmă.

Ali și Leah nu se puteau hotărî dacă să o aibă pe Aubrey în clădire în fiecare zi avea să fie distractiv sau un adevărat coșmar. Oricum ar fi fost, Aubrey mergea pe calea ei. La fel și Ali.

Leah le admira pentru asta, mai ales pentru că ea nu știuse niciodată care-i era adevărata cale. Știa un singur lucru: că trebuia să plece din Lucky Harbor, și asta și făcuse. La vârsta de șaptesprezece ani, plecase și nu prea se mai uitase în urmă.

Acum însă, se întorsese și-și punea abilitățile de patiser la încercare pentru a-și ajuta bunica în timp ce aceasta se recupera după operația la genunchi. Problema era că Leah se dezobișnuise să stea prea mult într-un loc.

„Nu este chiar adevărat”, spuse vocea ei interioară. Dacă nu ar fi fost un șir de decizii proaste, și-ar fi terminat cursurile la școala culinară franceză. Dacă nu s-ar fi făcut de râs la reality-show-ul *Sweet Wars*. Și...

„Nu te gândi la asta.”

În schimb, mușcă din clătitele pufoase și se concentra asupra gustului lor, evitând să se gândească la propriile eșecuri. Își impunea să se gândească obsesiv la deciziile proaste numai în creierii nopții.

- Jack este la grătar, observă Ali.

Leah se întoarse pentru a privi spre locul unde se gătea. Locotenentul Jack Harper se afla, într-adevăr, acolo. Era înalt și lat în umeri și părea un tip care ar fi putut înfrunta orice i-ar fi ieșit în cale. Asta era un lucru bun, având în vedere că el era șeful Secției 24.

Secția de Pompieri Numărul 24 era una dintre cele patru din district, și, din cauza Munților Olympic, care erau acoperiți de milioane de hectare de pădure, toate cele patru secții era mereu ocupate.

Lui Jack îi plăcea să fie ocupat. Dacă își propunea, putea părea incredibil de intimidant, dar acum nu era cazul, deoarece dădea din cap pe muzica pe care o asculta la căști. Cunoscându-l, sigur era o muzică hard rock bună, veche, care-ți spârgea timpanele.

Nu la mare distanță de ea, întins pe o bancă, stătea Kevin, un uriaș din rasa Marele Danez. Era alb, cu pete negre care-l făceau să pară dalmațian. Kevin crescuse la o stație de pompieri din apropiere și rămăsese acolo până când le mâncase prea multe furtunuri scumpe, distrusesese prea multe paturi și rosesese prea multe perechi de bocanci. Câinele indisciplinat în vârstă de un an fusese dat spre adopție.

Problema era că nimeni nu-și dorea o pacoste de șaptezeci de kilograme. Kevin fusese dus la Societatea de Caritate, dar Jack - protectorul, salvatorul - trecuse pe acolo cu câteva săptămâni în urmă și venise cu soluția salvatoare.

La fel făcuse și în cazul lui Leah de atât de multe ori, încât și ea pierduse șirul.

Era foarte amuzant pentru tot orașul că Jack Harper al II-lea, cândva teroarea orașului - sau cel puțin a mamei de adolescente - era acum șeful celei mai recente terori a orașului.

Un alt pompier se apropie și-l înlocui la grătare pe Jack, care, umplându-și farfuria, se apropie de Kevin. Aruncă înspre câine un cârnat, pe care Kevin îl prinse din aer dintr-o îmbucătură. Cârnatul dispăru imediat, iar Kevin se linse pe bot, privind insistent farfuria lui Jack ca și cum ar fi putut atrage mai mulți cârnați prin puterea dorinței.

Jack râse și se aplecă să-i vorbească lui Kevin, o mișcare ce făcu să i se ridice cămașa, lăsând să i se vadă turul jos al pantalonilor de la uniformă, o fâșie de piele ispitoare și numai puțin din fundul lui perfect.

Lângă Leah, atât Ali, cât și Aubrey oftară pline de dorință. Leah le înțelese perfect. Și ea simți cum i se oprește în gât suspinul de dorință, dar și-l reținu. Ea și Jack erau numai prieteni. *Prieteni*. Prietenii nu simt dorință unul față de altul, și, dacă s-ar întâmpla asta, aceștia ar face lucrul cel mai deștept și mai logic: ar ignora-o. Și totuși, nu reuși să-și rețină un zâmbet atunci când auzi râsul contagios al lui Jack. Adevărul este că o făcea să zâmbească încă din clasa a șasea, atunci când ea se mutase în Lucky Harbor.

Ca și cum i-ar fi simțit aprecierea, Jack ridică privirea. Ochii îi erau acoperiți de ochelarii de soare cu lentile fumurii, dar ea știu că o fixa cu privirea, căci ridică dintr-o sprânceană. Lângă ea, Ali și Aubrey suspinară iar.

- Serios? le întrebă Leah.

– Ce vrei, uită-te și tu la el, spuse Aubrey fără regret. Este atrăgător, are ritm și nu e genul acela de alb fals. Mai este și foarte amuzant. Bonus, are și o slujbă bună. Ce păcat că nu vreau să mai aud niciodată de bărbați!

– Niciodată este o perioadă foarte lungă, spuse Ali, iar Leah simți un gol în stomac gândindu-se că frumoasa, blonda Aubrey ar putea fi interesată de Jack.

Jack însă o privea în continuare pe Leah. Ochelarii de soare încă se interpuneau, dar ea știa că ochii lui închiși la culoare erau înconjurați de niște gene dese, negre și de sprâncenele ca două linii negre. Sprânceana dreaptă era întreruptă de o cicatrice subțire, cu care se alesese la vârsta de paisprezece ani, când el și vărul lui Ben furaseră mașina mamei lui și se opriseră cu ea într-un gard.

– Niciodată, repetă Aubrey automat. Nu mai vreau să aud niciodată de bărbați.

Leah se simți puțin mai ușurată. Reacția ei era prostească. Jack se putea întâlni cu oricine voia. Și asta și făcea. Adesea.

– Și, oricum, continuă Aubrey, pentru asta s-au inventat bateriile.

Ali râse împreună cu Aubrey, continuând să-l privească pe Jack, care se întorsese la grătar. Se mișca din nou pe ritmul muzicii, în timp ce întorcea clătitele, spre încântarea mulțimii.

– Woo-hoo! strigă Aubrey spre el, apoi, ea și Ali îl salutară ridicându-și paharele din plastic pline cu suc de portocale.

Jack zâmbi și se înclină.

– Hei, spuse Ali, certând-o pe Leah. Du-te să-i dai bacșiș!

– Așa se zice astăzi? întrebă Aubrey.

Leah își dădu ochii peste cap și se ridică.

– Sunteți ridicole amândouă. Se întâlnește cu o asistentă.

Sau cel puțin asta făcuse săptămâna trecută. Nu putea ține pasul cu viața amoroasă a lui Jack. Bine,

alesese să nu țină pasul. „Suntem doar... prieteni.“ Mereu fuseseră prieteni, la bine și la rău, și trecuseră prin multe rele.

– Când mergi la aceeași școală cu cineva, înveți prea multe despre acea persoană, continuă ea, știind foarte bine că ar fi trebuit să se oprească, deși era evident că nu putea. Adică, nu aș putea ieși cu tipul care a furat toate prezervativele de Ziua Educației Sexuale și le-a folosit drept baloane cu apă pentru a le arunca în fete în timpul cursei de patru sute de metri.

– Eu aș putea, spuse Aubrey.

Leah își dădu din nou ochii peste cap, mai mult pentru a ascunde faptul că într-adevăr nu avea nici un motiv serios pentru a nu ieși cu Jack.

– Unde te duci? o întrebă Ali pe Leah când aceasta se ridică. Nu am apucat să vorbim despre ultimul episod din *Sweet Wars*. Acum, că ai ajuns la jumătatea sezonului, până la eliminările individuale, tot orașul vorbește numai despre asta. Știi că se adună multă lume la Love Shack pentru a se uita?

Da, știa. La început, fusese bătută la cap să meargă, dar nu putea. Nu se putea privi dacă și alții se aflau în aceeași încăpere.

– Ai fost minunată, spuse Ali.

Poate, dar fusese din cauza adrenalinei produse de faptul că era filmată. Leah încercase să scape pretinzând că era Julia Child. Destul de ușor având în vedere că pretinsese asta încă de când era mică. După primul episod terifiant, învățase ceva despre sine. Deși fusese un copil care crescuse cu prea puțină stimă de sine – sau chiar deloc –, ceva se întâmpla când se afla în fața camerelor. Știa că era un rol și reușise să iasă din cochilie.

Adevărul șocant era că îi plăcuse.

– Plus că arăți foarte bine la TV, spuse Aubrey. A naibii să fii! Știu că vă jurizau în funcție de originalitate, prezentare și gust, dar ar fi trebuit să primești puncte

în plus și pentru că nu păreai grasă. Vei arăta la fel de bine și în următoarele episoade?

Nici subiectul ăsta nu îi convenea.

- Trebuie să plec, spuse Leah, înșfăcându-și farfuria și îndreptându-se spre zona de gătit. Au adus cârnați.

- Ah! Audrey încuviință cu înțelepciune. Deci *vrei* cârnatul lui Jack.

Ali izbucni în râs și bătu palma cu Aubrey. Leah le ignoră și se îndreptă spre grătar.

Jack făcu un rând de clătite, unul de cârnați și verifică focul. Aștepta.

Asta făcuse mereu.

În spatele lui, doi colegi pompieri vorbeau despre un tip care îi cumpărase prietenei lui o geantă scumpă pentru a-și cere scuze că uitase de aniversarea primei lor întâlniri. Tipul crezuse că avea să se scoată așa.

Jack știa mai bine. Geanta fusese un gest draguț, dar, din experiența lui, greșelile bărbaților nu erau niciodată uitate cu adevărat, ci înmagazinate meticolos de lobul frontal al femeii și scoase la înaintare la momentul oportun.

Un tip trebuia fie să evite greșelile, fie să iasă din relație înainte să vină ziua aniversară.

- Ham!

Era Kevin care încerca să-i atragă atenția.

- Nu mai sunt cârnați, îi spuse Jack. Știi ce pățești dacă mănânci prea mult. Împuți tot dormitorul.

Kevin avea o pată mare și neagră deasupra ochiului stâng, ceea ce-l făcea să arate ca un pirat periculos în timp ce se uita cu jind la șirul de cârnați. Deoarece Jack nu renunță, câinele oftă adânc și se așeză, rezemându-și capul pe etichetele din față.

- Atenție! strigă Tim.

Jack prinse într-o mână recipientul care conținea compoziția de clătite, în timp ce cu cealaltă continua să le întoarcă pe restul.

- Destul de îndemânic, se auzi un glas de femeie. Leah.

Jack se întoarse și o văzu stând lângă Kevin, cu o farfurie în mână.

Jack îl făcu pe Kevin să se așeze, exact în momentul în care câinele voia să reacționeze. Căinii de rasa lui Kevin au multe calități, precum loialitate și afecțiune, dar politețea nu este una dintre ele. Kevin trăia pentru a-și băga nasul pe sub fustele doamnelor, a sări în brațele oamenilor ca și cum ar fi fost un Pomeranian de câteva kilograme și pentru a mânca... absolut orice. Kevin era cu ochii pe premiu - farfuria lui Leah. Jack o chemă pe Leah mai aproape, făcându-i un semn cu degetul. Apăruse în Lucky Harbor cu cercâne sub ochii ei verzi de smarald, care ascundeau multe secrete, dar începuse să se acomodeze. Tricoul ei alb transparent și pantalonii negri scoteau în evidență un trup fragil, slăbit de griji sau de gânduri - cunoscând-o pe Leah, probabil de amândouă. Părul ei mățos era desprins și ciufulit de vânt. Lui i se părea că arăta ca după o partidă bună, însă ea nu ieșea cu nimeni.

Știa asta deoarece în Lucky Harbor nimeni nu putea avea secrete și deoarece lucra la secția de pompieri, su-pranumită și Centrala Bărfelor. Știa că Leah nu avea pe nimeni, dar și că ceva o supăra.

„Nu este treaba ta...”

Deși își spusese asta de nenumărate ori, obiceiurile vechi dispăreau greu. Prietenia lui cu ea era lungă și complicată, însă Leah îi fusese alături de fiecare dată când avusese nevoie de ea, fără să pună întrebări. Numai în ultima săptămână mersese cu mama lui la doctor de două ori, îl hrănise și-l plimbase pe Kevin când Jack fusese chemat la lucru și lăsase pe frigidier o farfurie cu cornuri cu cremă de brânză, preferatele lui. Se întâmplaseră multe între ei, dar îi păsa de ea, chiar și atunci când îi venea să o strângă de gât.

- Ai ceva cârnați gata? întrebă ea.

Respect pentru oamenii și cărți

La cuvântul cârnat, Kevin aproape că levită. Cu urechile ciulite și cu nasul iscoditor, câinele se ridică și-l privi pe Jack cum înfipse furculița într-o bucată de carne și o puse pe farfuria lui Leah. Cum Jack nu împărți hrana cu el, Kevin scânci amărât.

Lăsându-se impresionată de privirea lui, Leah se înduplecă:

- Ah, spuse ea. Îi pot da unul?

- Doar dacă vrei să dormi tu cu el diseară, replică Jack.

- Nu m-ar deranja.

- Crede-mă, ba da!

Apropiindu-se de Jack la grătar pentru a-l ajuta, Tim îi aruncă o privire lui Leah.

- Dorm eu cu tine diseară. Nu contează câți cârnați vei mânca.

Leah râse.

- Le spui asta tuturor femeilor de la coadă.

Tim zâmbi, în obraz formându-i-se o gropiță.

- Cu tine, vorbesc serios. Deci... vrei?

- Nu! spuse Leah, zâmbind în continuare. Nu diseară.

- Măine-seară?

- Tu vrei să mori? îi întrebă Jack.

- Ce?

- Bobocii care au venit la Leah au dispărut în mod misterios, îi spuse Jack. Nimeni nu i-a mai văzut de atunci.

Tim păru surprins.

- Da? Cine?

- Ultimul recrut. Și el se numea tot Tim, spuse Jack inexpressiv.

Leah râse, iar Tim își dădu ochii peste cap. La muncă, se afla în subordinea lui Jack, dar acum nu părea să-i pese.

- Îmi asum riscul, spuse el îndrăzneț.

Jack se întreba dacă avea să pară tot atât de sigur pe el mai târziu când avea să pună singur la punct mașinile de pompieri. Pe toate.

Leah căscă și se frecă la ochi, iar Jack uită de Tim.

- Poate ar trebui să mergi la Wheaties, spuse Jack. Arăți de parcă ai avea nevoie de un energizant.

Îi întâlni privirea.

- Tim zicea că arăt bine.

- Așa este, drăguță, spuse Tim, trăgând cu urechea fără jenă. Dacă te vei răzgândi în ceea ce privește oferta mea, mă voi asigura că vei afla exact cât de bine arăți.

Jack se răzgândi în legătură cu Tim și pusul la punct al mașinilor. Bobocul avea să fie prea ocupat să ofere o demonstrație la azilul de bătrâni, de care fiecare pompier era îngrozit, căci bătrânii erau arțăgoși, nu ascultau, iar femeilor în vârstă le plăcea să pipăie orice prindeau.

Fără să știe ce-l aștepta, Tim continuă să se ocupe de grătar. Jack nu o slăbi din priviri pe Leah. Voia ca ea să facă tot ce își dorea, dar nu voia să cadă pe mâna unui flusturatic precum Tim. Dacă ar fi spus asta, ar fi fost ca și cum ar fi fluturat un steag roșu în fața unui taur, indiferent de cât de drăguț ar fi fost taurul. Ea i-ar da unui străin și haina de pe ea, dar Jack învățase cu mult timp în urmă că nu trebuia nici măcar să încerce să-i spună ce să facă, căci sigur ar fi făcut opusul.

Obișnuia să facă asta.

L-ar fi învinuit pe ticălosul ei tată, dar în acest caz nu mai conta, deoarece Leah nu părea să fie prea interesată de flirtul lui Tim.

Sau de orice altceva.

De fapt, asta îl deranja pe Jack. Lui Leah îi plăceau provocările vieții, aventura. Urmărise provocarea și aventura de când o cunoștea el. Erau contagioase - spiritul, entuziasmul, capacitatea ei de a fi la fel de imprezibilă precum destinul. Ea era singura din anturajul lui care putea să-i lumineze ziua chiar și atunci când era mohorâtă